

Vykintas Vaitkevičius

Archeologinių žvalgymų
Elektrėnų savivaldybėje 2008 m.
a t a s k a i t a

Kultūros paveldo centro Paveldosaugos bibliotekos Dokumentų fondai	Pašulniškės
Fondo Nr. <u>39</u>	2009
Apyrašo Nr. <u>1</u>	
Apsk. Vien. Nr. <u>2430</u>	

108

TURINYS

ĮVADAS	3
Girnakaliai	4
Pomergės akmens vieta	4
Akmuo su pėda	5
Radimvietė	6
Gojus	8
Švento ažuolo vieta	8
Gojus (Kloniniai Mijaugonys)	10
Senovės gyvenvietė	10
IŠVADOS	11
RADINIŲ SĄRAŠAS	12
Paveikslų sąrašas	13
PAVEIKSLAI	14
PRIEDAI	
1. Žvalgymų programa	16
2. Leidimas vykdyti archeologinius žvalgymus	17
3. Radinių perdavimo aktas	18

IVADAS

2008 m. birželio 5 d. Mokslinė archeologijos komisija pritarė spėjamų archeologijos objektų, esančių Elektrėnų savivaldybėje, žvalgymų programai (priedas 1). Pagal 2008 m. birželio 11 d. išduotą Leidimą Nr. 96 (priedas 2), minėtus žvalgymus atliko ir fotografavo KU Baltijos regiono istorijos ir archeologijos instituto vyresn. mokslo darbuotojas dr. Vykintas Vaitkevičius.

Radiniai perduoti Kaišiadorių muziejui (priedas 3).

Tapo įprasta, jog Bajorų kapinyno archeologinė ekspedicija, gavusi duomenų apie kitus Elektrėnų savivaldybėje esančius archeologijos ir mitologijos objektus, juos žvalgo.¹ Nors ir nedideliu mastu, tačiau taip atsitiko ir 2008 metais.

Archeologijos ir mitologijos objektai buvo žvalgyti vienadienių išvykų metu balandžio ir liepos mėn., jose dalyvavo Elektrėnų Literatūros ir meno muziejaus etnologė Ona Šakienė ir žurnalistas, „Elektrėnų žinių“ redaktorius Gintaras Markevičius.

Žvalgymų metu naudotas GPS imtuvas Garmin Legend.

---

¹ Grinkevičiūtė A., Vaitkevičius V. Žvalgymai Bajorų kaimo apylinkėse, *Archeologiniai tyrinėjimai Lietuvoje 2006 metais*. V., 2007, p. 454–455; Grinkevičiūtė A., Vaitkevičius V. Žvalgomieji tyrinėjimai Elektrėnų savivaldybėje, *Archeologiniai tyrinėjimai Lietuvoje 2007 metais*. V., 2008, p. 480–482.

GIRNAKALIAI

Pomergės akmens vieta (pav. 2)

Mitologinis Pomergės akmuo minimas 1935 m. Lietuvos žemės vardyno anketoje, iki šiol nebuvo žvalgytas.

Pomergės akmuo. Kalnas su akmeniu. Žvyras. Nuo Besenio į rytus.

Žmonės pasakoja, kad važiavusios vestuvės. Motina savo dukterį pomergę prakeikusi. Pomergė pavirtusi akmeniu (iš Igno Petkevičiaus, apie 20 m. amžiaus, gyvenančio Girnakaliuose, užrašė Pranas Radzevičius).²

Pomergės akmens vieta lokalizuota aukštumoje 0,2 km į R nuo Besenio ež., 0,18 km į ŠR nuo Lankų sodybos. Tiksliai sovietmečiu suskaldyto akmens vieta pamiršta, tačiau vietos gyventojai vieningai rodo į aukštumos pakraštį, kuris einant iš R pusės palaipsniui aukštėja, o tolyn į V stačiu šlaitu leidžiasi į Besenio ežerą. Neretai ši vieta vadinama tiesiog Pamergės kalnu.

Tikslių duomenų apie akmens dydį ir išvaizdą stokojama. Akmuo esą buvęs „didelis“, „aukštas kaip žmogus“.

Nepatvirtintais duomenimis, akmenį suskaldė Giraitis ūkinėms reikmėms.

Gyveno Girnakaliuose labai pikta moteris. Ji turėjo dukterį. Duktė norėjo eit į pamerges, motina užsispyrė neleist – susipyko abi. Tada motina ir sako: „Kad tu akmeniu pavirstum“. Ir pavirto. Kaip lėkė per kalną, taip ir sustingo.

Ilgai stovėjo tas akmuo, aukštas toks kaip žmogus. Neseniai suskaldė Giraitis. Sako, tiesė kelią, o gal ką statė, nežinau (iš Bronės Bičkauskienės, g. 1936 m., gyvenančios Giedraitiškėse, užrašė Ona Šakienė).³

An kalna stovėja didelis akmuo, jį ir visu kalnu vadina Pamergės vardu. Saka, kap tai ty pomergė užsimušė, ar ją prakeikė (iš Vinco Lanko, g. 1940 m., gyvenančio Girnakaliuose, užrašė Ona Šakienė).⁴

Sako, važiavo vestuvės ir kai juos ty užkeiki, tai ir pavirta akmeniu – lika Pomergės akmuo (iš Onos Karpavičienės-Petkevičiūtės, g. 1929 m., Girnakalniuose, užrašė Ona Šakienė).

² Lietuvos žemės vardyno anketa (Vievio vls., Girnakalių k.). Saugoma Lietuvių kalbos instituto Vardyno skyriuje.

³ Mizeras V. Elektrėnų seniūnija, *Elektrėnai*. V., 2006, p. 175.

⁴ Šis ir likusieji nepublikuoti tekstai yra Onos Šakienės spaudai rengiamos tautosakos rinktinės *Ar meni tu ažerų?* dalis.

Važiavo vestuvės. Nuo to aukšto kalno išnešė arkliai ir ty užsimušė pomergė. Tai ir praminė Pomergės kalnu (iš Elenos Pliskauskienės-Dubosaitės, g. 1938 m., gyvenančios Elektrėnuose, užrašė Ona Šakienė).

Akmuo su pėda (pav. 2)

Akmuo su pėda minimas 1935 m. Lietuvos žemės vardyno anketoje:

Gojelis. Alksnynas. Priesmėlis. Apie ½ ha. Nuo Besenio į rytus.

Gojely yra akmuo su žmogaus pėda.⁵

Vėliau šiuos duomenis kartoja P. Tarasenka: *Girnakalių km., Abramiškių ap. Gojelyje yra akmuo su žmogaus pėda.⁶*

Gali būti, kad Girnakalių akmens nuotrauka be platesnio paaiškinimo iš kraštotyrininkų rankų pateko ir į P. Tarasenkos archyvą.⁷

2006 m. akmenį su pėda pakartotinai atrado O. Šakienė. Šiandien jis yra Petkevičių sodyboje, 0,1 km į PV nuo gyvenamojo namo, į Besenio ežerą besileidžiančiame, krūmų priaugusiame šlaitelyje (N54°45'27,3", E24°43'15,5"), užneštas žemėmis.

Akmuo vidutinio stambumo ir smulkiagrūdis granitas, matoma jo dalis 55 x 65 cm dydžio, virš žemės iškilusi vos 5–8 cm. Pėda nukreipta į ežero pusę (290° – 300°), yra 22 cm ilgio. Užpentis ryškus, 2,5–3 cm gylio, 6 cm pločio. Ties pirštais pėda seklesnė, 10 cm pločio.

Nei akmuo, nei pėda neturi atskiro pavadinimo (arba, keičiantis sodybos šeimininkams, nebeturi).

Vincas Lankas, kilęs iš Senų Kietaviškių, dabar gyvenantis Girnakaliuose, pasakoja apie akmenį su pėda prie Katulių sodybos. Petkevičiai teigia, jog jie pirkto sodybą iš Seiliūnų. Taigi, šie duomenys yra tikslintini.

⁵ Lietuvos žemės vardyno anketa (Vievio vls., Girnakalių k.). Saugoma Lietuvių kalbos instituto Vardyno skyriuje.

⁶ Tarasenka P. *Pėdos akmenyje*. V., 1958, p. 81, nr. 251.

⁷ [Istorinių akmenų fonuotraukos ir piešiniai]. MAB RS f. 235–425 (nuotraukos nenumeruotos).

Akmenėlis su mergaitės pėdela palei ežerą visą laiką buvo. Palei Katulių sodybą.

Kaimynė pasakoja, kad kadaise čia gyveno mergaitė su berneliu. Paskui bernelis išėjo karan ir negrįžo. Mergaitė kiekvieną vakarą, kai saulė leidosi, eidava an šita akmenėlia ir stovėdava, laukdava sava bernelia. Taip ir liko pėda akmenyje (iš Vinco Lanko, g. 1940 m., gyvenančio Girnakaliuose, užrašė Ona Šakienė).

Radimvietė (pav. 2, 3)

Lietuvos žemės vardyno anketoje 1935 m. pirmą kartą užsiminta, jog Girnakaliuose randama girnų:

Sako, seniau kalę (dirbę) girnas; dar ir dabar randama po 1/2 akmens, o kai kada ir sveikų girnapusių (iš Aleksiaus Petkevičiaus, apie 50 m. amžiaus, Girnakaliuose, užrašė Pranas Radzevičius).⁸

Pastaraisiais metais O. Šakienės surinkti duomenys tai patvirtina:

Čia mūsų sodyboj senovėj buvo koki tai labai dideli girnų kalimą cechai. Dar dabar visur mėtosi girnapusių skeveldros, daug jų sudėjim pamatuosna.

Saboniai kap kasė tvėnkinį, tai iškasė net malūna girnų akmenį ir mažesnių... (iš Vinco Lanko, g. 1940 m., gyvenančio Girnakaliuose, užrašė Ona Šakienė).

Vietovė istoriniuose dokumentuose minima bent jau nuo 1590 m., kaip Trakų pilies valda Žarnoklevai (=Girnakaliai).⁹ Vėliau paprastai vartojama lietuviška pavadinimo forma, plg.: *Girnakole – tychže, tamže [jm. panów Deraessów, na wschodzie zimowym, mila jedna].¹⁰ 1843 m. Kietaviškių parapijos sąrašuose išnyra netgi Girnakalių seniūnija (*Starostwo Giernakola*).¹¹ 1935 m. teigiama, jog Girnakaliai – valstybinis, matyt, tarnybininkų kaimas, kuris nėjo baudžiavos („stara kazionaja“).¹² Gatvinis kaimas į vienkiemius buvo išskirstytas apie 1937 m.:*

Girnakaliuose buvo gatvinis kaimas. Per jį aja kelias an Semeliškių. Vienam gatvės gale buvo dideli mediniai vartai ir kitam... (iš Sofijos Neimantienės, g. 1926 m., Gudbalyje, užrašė Ona Šakienė).

⁸ Lietuvos žemės vardyno anketa (Vievio vls., Girnakalių k.). Saugoma Lietuvių kalbos instituto Vardyno skyriuje.

⁹ Lukoševičius O. Istorinės raidos bruožai, *Kietaviškės*. Kaišiadorys, 1998, p. 37.

¹⁰ *Vyskupo Ignoto Jokūbo Masalskio Kauno dekanato vizitacija 1782 m.* Sudarė ir parengė V. Jogėla. Vilnius, 2001, p. 622, 623.

¹¹ Lukoševičius O. Kietaviškių parapijos istorija, *Kietaviškės*. Kaišiadorys, 1998, p. 62–63.

¹² Lietuvos žemės vardyno anketa (Vievio vls., Girnakalių k.). Saugoma Lietuvių kalbos instituto Vardyno skyriuje.

Kap buvau maža Girnakalių kaime žemę dirbo šniūrais. Visi gyveno kiemavietėj. Tik apie 1937 metus dalino sklypus. Kieme buvo gatvė, namai stovėjo galais in gatvi, durys – in kiemu. Nuog gatvės buvo aptverta statinių tvora, namas buvo didelis, langai nedidukai (iš Onos Karpavičienės, g. 1929 m., Girnakaliuose, užrašė Ona Šakienė).

O. Šakienės Elektrėnų apylinkėse surinktuose pasakojimuose apie XIX a. pabaigos – XX a. realijas dar išnyra pavardė *Girnakalys*, taip pat minimi kiti žmonės-girnakaliai: *Girnas kalė Girnakaliuose. Beržinskas padarė girnas ir man. Malėm namie (iš Andriaus Vankevičiaus, g. 1912 m., Geibonyse, užrašė Ona Šakienė)*, arba: *Buvo kaime senas žmogus, kuris nieko daugiau neveikė, tik ėjo kaldamas girnas visiems... (iš Aldonos Skorupskienės, g. 1931 m., Abromiškėse, užrašė Ona Šakienė).*

Ekspedicijos metu aplankyta Lankų sodyba 0,3 km į R nuo kelio Geibonyš–Abromiškės, 0,15 km į P nuo Besenio ež., vidutinio statumo šlaite, kuri iš P riboja gili griova, pranoko lūkesčius. Paaiškėjo, jog ir šios sodybos kieme, ir artimiausioje jos aplinkoje, įskaitant dirbamus laukus papėdėje (V kryptimi) ir griovos šlaitą (P kryptimi), nuolat randamos girnapusių dalys – dažniausiai pusiau sutrūkusios girnapusės (pav. 3). Sodybos šeimininkai šias girnapuses naudoja kaip akmenis (statybinę medžiagą) arba puošia jais savo sodybos aplinką. Dviejų girnapusių dalis jie padovanojo muziejui.

Girnakalių girnapusės, lyginant jas su XIX a. pabaigoje – XX a. pirmoje pusėje naudotomis plokščiomis girnapusėmis, yra labiau senovinės išvaizdos, apatinė girnapusė esti kiek įdubusi, o viršutinė – nežymiai ištęsto kūgio formos. Jos kaltos iš stambiagrūdžių riedulių, vidutiniškai 40 cm skersmens, skylė – vidutiniškai 10–12 cm skersmens.

Akivaizdu, jog Girnakaliai yra labai įdomi istorinė, ne vėliau kaip XVI a. įsikūrusi girnakalių gyvenvietė. Turint omenyje, jog už 0,38 km į P–PV nuo Lankų sodybos yra Sabonių sodyba, kurioje kasant kūdrą buvo rasta, anot pasakojimų,

net keli šimtai girnapsių, garnos Girkaliuose, matyt, buvo gaminamos ne vienoje vietoje, o keliose. Skirtingais laikotarpiais – galbūt net visose kaimo sodybose.

Giliame Besenio ežero duburyje įsikūrusio kaimo gyventojams aplinkinės moreninės kalvos veikiausiai buvo puikus girnų žaliavos – granito riedulių – šaltinis, o sudėtingos sąlygos žemdirbystei plėtoti dėl kitur nukreiptos ūkinės veiklos, ypatingų rūpesčių nekėlė.

GOJUS

Švento ažuolo vieta (pav. 4, 5)

Gojaus ažuolo vieta lokalizuota ekspedicijos metu, dalyvaujant iš Gojaus kaimo kilusiam Vaclovui Janavičiui (g. 1943 m., gyvena Elektrėnuose). Medis augo apie 0,28 km į Š nuo Gojaus miško pakraščio, 0,15 km į R nuo Gojaus kaimo pakraščio, apie 0,15 km į P nuo automagistralės Vilnius–Klaipėda, kelio į Perkūnakiemį ir Obenius Š pusėje (šiandien tai lauko kelias į Gojaus mišką ir tolyn – į Elektrėnus) (vietovėje apie N54°47'23", E24°38'06").

Tai būta didelio, seno medžio, kuris buvo nukirstas dar prieš Pirmąjį pasaulinį karą. Pravažiuojant ažuolo vietą Vaclovui Janavičiui ją dažnai rodydavo tėvas Vaclovas Janavičius (1911 m. gimimo), kuris tą patį pasakojimą buvo girdėjęs iš savo tėvo.

Padavimai Gojaus ažuolą siejo su senovės lietuvių religija, o nukirto jį kažkieno paakintas ir tikėdamasis pasveikti džiova sergantis vietos gyventojas. Ligos tai neišgydė, o jo mirtį, kaip spėjama, tik pagreitino...

Nuo giraitės į rytus plytėjo didelis laukas su didingu plačiašakiu ažuolu, matomu iš visų apylinkių. Mažiausiai penki vyrai, susikibę rankomis, galėjo apkabinti ažuolą. Tai buvo nepaprastas ažuolas. Prie jo buvo aukuras ir žmonės prie jo meldėsi dar ilgai po krikščionybės įvedimo...

Vėliau žmonės krikštijo, jiems dovanojo dovanas ir jie sutiko, kad jų galvas apšlakstyti vandeniu. Jiems buvo duoti nauji vardai, tokie kaip Mikalojus, Juzefas,

Aleksandras, Jadvyga, Zofija ir kiti, tačiau kai kas greitai tuos vardus pamiršo ir toliau meldėsi savo deivei.

Bėgo laikas. Senose Kietaviškėse buvo pastatyta koplyčia, vėliau tokią pačią pastatė ir Mijaugonyse, bet Kietaviškių bažnyčioje ir koplyčiose pamaldos buvo laikomos lotynų arba lenkų kalbomis, gal todėl praėjo keli šimtai metų, o žmonės vis eidavo po savo ažuolu, nors tenai jau nebuvo nei krivio, nei aukuro. Sako, grįždami iš bažnyčios žmonės užsukdavo po ažuolu...

XX a. pradžioje jaunimas mėgo rinktis po ažuolu. Rinkdavosi ir senoliai. Vincas Janavičius, žemės savininkas buvo giliai tikintis katalikas, raštingas, bajoriškos kilmės, kalbėjęs ne tik lietuviškai, bet ir lenkiškai, ir rusiškai, turėjo nesveiką sūnų. kažkas jam paaiškino, kad reikia nukirsti ažuolą ir sūnus pasveikis. Jaunuolis ėmė kirsti ažuolą. Kiekvieną dieną prie pat žemės jis kirto tą didžiulį ažuolą. Ilgai dirbo jaunuolis, kol vieną dieną ažuolas galiūnas nuvirto. Jis sudrebino visų gojiečių namelius, sudužo stiklai, šunys sustaugė, galvijai subliovė. Virto tūkstantmetis, gražus plačiašakis, tvirtas ažuolas, kurį žmonės taip mėgo ir garbino. O jaunuolis, pavargęs nuo darbo atsigulė pailsėti. Atsigulė ir daugiau jau neatsikėlė. Užmigo ir nepabudo.

Kai šventąjį ažuolą nukirto jaunasis Janavičius, medis ilgai gulėjo lauke, paskui gojiečiai jį supjaustė, išsidalino ir pasistatė daugelį kryžių Mijaugonių kapuose, kur palaidoti senoliai. Vincas Janavičius prie savo namo darželio kampe irgi pastatė kryžių iš to ažuolo. Gražus buvo jo kryžius, su stogeliu, šventųjų skulptūrėlėmis. Apie 80 metų išstovėjo šis kryžius, jis buvo nudažytas mėlynai, o jo stogelis – rusvai. Paskui kryžius nupuvo, giminė visų gyvenimo vėtrų išblaškyta čia jau negyveno ir tik jauniausias anūkas Stasys, politinis kalinys, grįžęs iš tremties, atvykęs į tėviškę ir radęs išvirtusį senąjį kryžių sukvietė visą giminę ir pastatė naują gražų kryžių buvusio seno vietoje. Deja, vėtra su perkūnija nulaužė ir nuvertė naująjį kryžių. Krisdamas jis atsirėmė į tvorelę, į alyvų krūmą ir keletą metų ten gulėjo, bet nei anūkai, nei proanūkiai jo jau neatstatė. Ar neturėjo laiko, ar nenorėjo, sunku dabar suprasti.

Ažuolas, kurį žmonės garbino, buvo nukirstas prieš pat Pirmąjį pasaulinį karą, o 1915 m. į Gojaus kaimą užėję vokiečių kareiviai su karininku pasiėmę žemėlapi prašė gojiečių parodyti medį – bažnyčią. Kai gojiečiai pasakė, kad ažuolą nukirto, vokiečiai labai stebėjosi ir paprašė parodyti tą vietą. Parodžius kelmą, sako, atsiduso kaizerio karininkas ir pakraipęs galvą pasakė: „Gaila milžino“.

Šio ažuolo istorija yra tikra, girdėta iš senolių daugelį kartų (iš Aleksandros Ričkienės-Janavičiūtės, g. 1939 m., kilusios iš Gojaus, gyvenančios Vilniuje, užrašė Ona Šakienė).

Gojaus kaimo ažuolas sietinas su Gojaus mišku, kuris, kaip rodo naujausi tyrinėjimai, laikytinas lietuvių bajorų gyvenvietės – Perkūnakiemio – šventvieta.¹³

GOJUS (KLONINIAI MIJAUGONYS)

Senovės gyvenvietė (pav. 4, 6, 7)

Lankantis Gojaus kaime patirta, jog tarp Gojaus ir Kloninių Mijaugonių neseniai buvo rastas ietigalis (*durtuvas*).

Paaiškėjo, jog pastaraisiais metais savo tėvų sodybos vietoje 0,4 km į P nuo automagistralės Vilnius–Klaipėda, 0,4 km į ŠV nuo Gojaus pilkapių (AR 280), dešiniajame melioracijos kanalo krante pasistatęs naują namą ir jame gyvenantis Algimantas Janavičius ietigalį rado sodybos darže, P kryptimi palaipsniui nuolaidėjančioje vietovėje (apie N54°47'21,9", E24°37'53,6").

Radėjas mielai padovanojo ietigalį muziejui ir pasakojo apie tai, jog tiek statant namą (apie 1 m gylyje), tiek kasant nuotekų šulinį (į P nuo namo), jis pastebėjęs degėsių, suskeldėjusių akmenų, kaulų. Apie nuotekų šulinį išsklaidytose, vietomis pilkšvose, vietomis priemolio žemėse, o ir toliau nuo šulinio, pastebėta smulkių titnago nuoskalėlių, lipdytos keramikos trupinių (visi mažesni nei 3 x3 cm dydžio), rastas geležies šlako gabalėlis. Ten pat rastas nedidelis žiestos kaimo keramikos fragmentas (visi – pav. 7).

Tad žvalgytoje vietoje yra senovės gyvenvietė, kuri remiantis ietigaliu, gali būti datuojama I t-mečio viduriu – antrąja puse ir šiame laikotarpyje turėtų būti siejama su netoliese esančiuose Gojaus pilkapiuose palaidotų žmonių bendruomene.

Ateityje reikalingi platesni tyrinėjimai.

---

¹³ Plačiau žr. Vaitkevičius V. Perkūnakiemio mitų pėdsakais, *Tautosakos darbai*, 2008, t. 36, p. 51–63.

IŠVADOS

Bajorų kapinyno archeologinė ekspedicija 2008 m. tęsė spėjamų archeologijos ir mitologijos objektų žvalgymus Elektrėnų savivaldybėje. Jų metu lokalizuota sunaikinto Girnakalių mitologinio Pomergės akmens vieta ir XX a. pradžioje nukirsto Gojaus kaimo švento ažuolo vieta.

Girnakalių akmeniui su pėda, kuris archeologinėje literatūroje minimas nuo 1935 m., siūloma suteikti teisinę apsaugą (savivaldybės lygmenis).

Girnakalių kaimo – istorinės XVI–XIX a. amatininkų girnakalių gyvenvietės – vietoje žvalgymus būtina tęsti. Reikia tiksliau lokalizuoti girnų gamybos vietą (vietas), nustatyti jų archeologinę vertę.

Archeologiniai žvalgomieji tyrinėjimai yra reikalingi Gojaus (Kloninių Mijaugonių) senovės gyvenvietėje, kuri preliminariai datuojama I t-mečio viduriu – antrąja puse.

Dr. Vykintas Vaitkevičius

2009 05 11

RADINIŲ SĄRAŠAS

Girnakaliai, Elektrėnų seniūn. ir sav.

1. Girnapusės, stambiagrūdžio granito akmenis, 40 cm skersmens, pusė (suskilusi išilgai skylės).

Savo sodyboje rado ir muziejui padovanojo Vincas Lankas.

2. Girnapusės, stambiagrūdžio granito akmenis, 40 cm skersmens, pusė (suskilusi išilgai skylės).

Savo sodyboje rado ir muziejui padovanojo Vincas Lankas.

Gojus (Kloniniai Mijaugonys), Elektrėnų seniūn. ir sav.

1. Ietigalis, geležinis, 24,8 cm ilgio, lauro lapo formos plunksna – 14,5 cm, 4,5 cm pločio. Sukorodavęs, labai prastos būklės.

Savo sodyboje rado ir muziejui padovanojo Algimantas Janavičius.

(Neinv.)

Lipdytos keramikos su grūsto granito priemaišomis trupiniai (6 vnt.);

Titnago nuoskalėlės (3 vnt.);

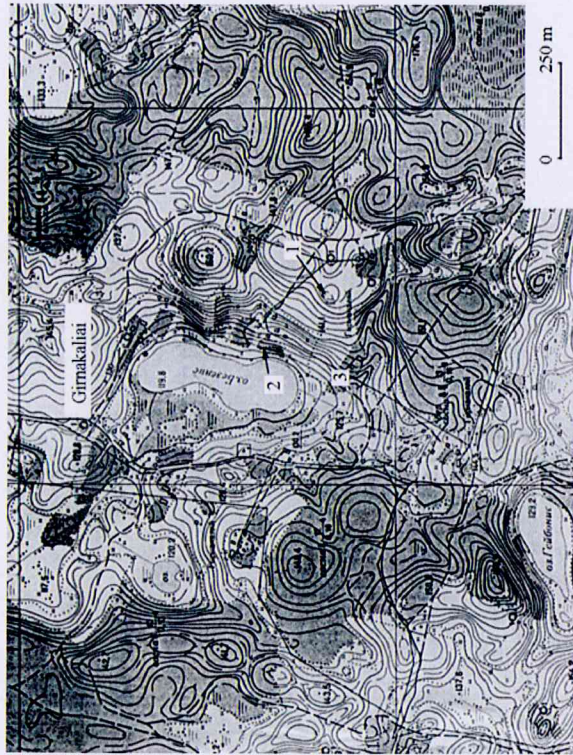
Geležies šlakas (1 vnt.).

PAVEIKSLŲ SĄRAŠAS

1. Geografinė Girnakalių k. padėtis;
2. Girnakaliai: 1) Pomergės akmens vieta, 2) Akmuo su pėda, 3) Radimvietė;
3. Girnakaliai. V. Lanko sodyboje rastos girnapusės pusė;
4. Gojaus kaimas ir Kloniniai Mijaugonys: 1) Švento ažuolo vieta; 2) Senovės gyvenvietė; 3) Pilkapių grupė (AR 280);
5. Gojaus švento ažuolo vieta lauke (dešinėje, antrame plane);
6. Gojaus (Kloninių Mijaugonių) senovės gyvenvietė iš PV.
7. Gojaus (Kloninių Mijaugonių) senovės gyvenvietė: ietigalis, šlakas, keramikos fragmentai, titnago nuoskalos.

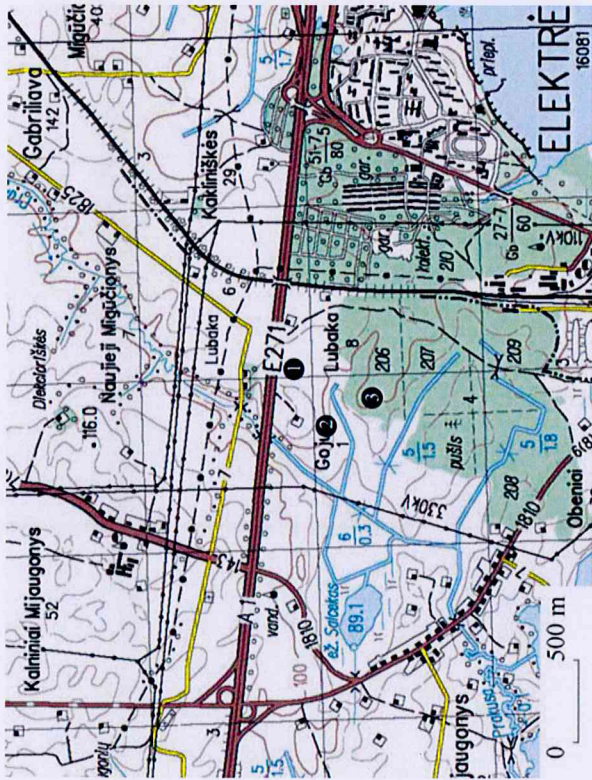
1 pav. Geografinė Gimakalių k. padėtis.

2 pav. Gimakaliai: 1) Pomergės akmens vieta, 2) Akmuo su pėda, 3) Radimvietė

3 pav. Gimakaliai. Gimapusės dalis.

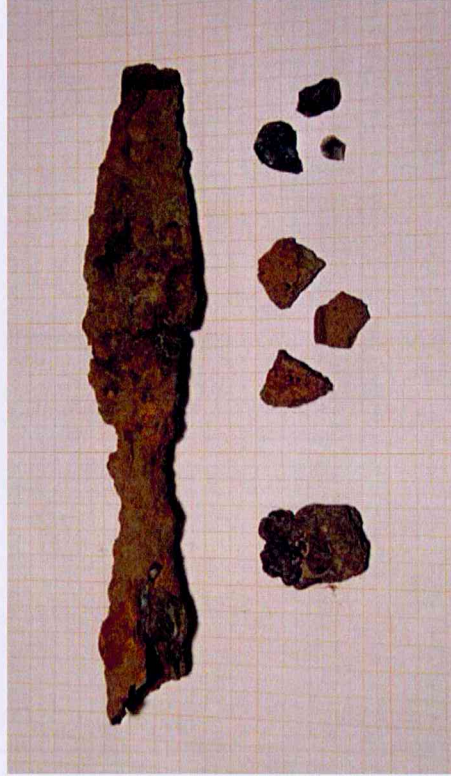
4 pav. Gojais k. ir Kloniniai Mijaugonys: 1) Švento ažuolo vieta; 2) Senovės gyvenvietė; 3) Pirkapių grupė (AR 280).

5 pav. Gojais ažuolo vieta lauke (dešinėje, antrame plane).

6 pav. Gojais (Kloninių Mijaugonių) sen. gyvenvietė iš PV.

7 pav. Gojais (Kloninių Mijaugonių) sen. gyvenvietė: ietigalis, šlakas, keramikos fragmentai, titnago nuoskalos.

**Spėjimų archeologijos objektų Elektrėnų savivaldybėje
2008 m. žvalgymų programa**

Kaip ir ankstesniais metais, Bajorų archeologinė ekspedicija numato žvalgyti spėjamus archeologijos objektus Elektrėnų savivaldybės ribose (Girnakalių, Kloninių Mijaugonių ir kituose kaimuose) pagal kraštotyrininkų bei vietos gyventojų suteiktą informaciją.

Žvalgymų metu bus naudojamas metalo ieškiklis, esant būtinybei, tiriami 1x1 m dydžio šurfai.

Dr. Vykintas Vaitkevičius
2008 06 05

Vait

17
priedas 2

Leidimas galioja iki 2008-11-30

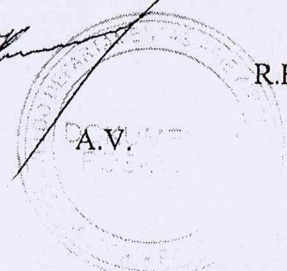
L E I D I M A S

vykdyti archeologinius tyrimus

2008-06-11 Nr.96
Vilnius

Pagal Lietuvos Respublikos nekilnojamojo kultūros paveldo apsaugos įstatymo 18 str. šis leidimas išduotas **V. Vaitkevičiui** vykdyti spėjamų archeologijos objektų Elektrėnų sav., **archeologinius žvalgymus,** taip pat naudoti elektronines priemones, sudarinėti planus, filmuoti, fotografuoti, piešti, rinkti radinius ir mėginius tiriamame objekte. Tyrimų projektas: Spėjamų archeologijos objektų Elektrėnų savivaldybėje 2008 m. žvalgymų programa, 2008-06-05, Nr.96.

Kontrolės skyriaus vedėjas

R. Kraujalis

KAIŠIADORIŲ MUZIEJUS

[m. kodas 188202230, Gedimino g. 85, LT-56144 Kaišiadorys, tel. (8-346) 54161, el., p.: verdasa@takas.lt

EKSPONATŲ PRIĖMIMO-PERDAVIMO AKTAS

200.8 m. rugpjūčio 19 d. Nr. 24.

Kaišiadorių muziejus, atstovaujamas DIANOS TOMKUVIENĖS, UYR. FONDU MAUGOTOJOS
(pareigos, vardas ir pavardė)
 priėmė, o UYKINTAS VAITEKVIČIUS, gyv. VILNIAUS R., PAŠULNICKIŲ K.
(fizinio asmens vardas ir pavardė arba juridinio asmens pavadinimas, adresas, kontaktiniai duomenys)
 perdavė NUOLAT muziejui šias muziejines vertybes-ekspوناتus:
(nuolat ar laikinai saugoti (kas reikalinga – įrašyti))

Eil. Nr.	Ekspionato ar muziejines vertybės trumpas pavadinimas ir trumpas aprašymas	Vnt. sk.	Daikto būklė	Kaina	Apskaitos Nr.	Pastabos
1.	LETIGALIS (GOLUS ELEKTRENŲ MAU GAUTA IS ALGHANTO ŽANAVI- CIAUS)	1				
2)	GIRNAPUSĖS (GIRNAPALIŲ K, ELEKTRENŲ MAU.)	2				

Iš viso priimta (skaičiais ir žodžiais) 3 (TRYS) DAIKTAI

Aktas sudarytas 2 egzemplioriais.

Priėmė UYR. FONDU MAUGOTOJA
(pareigų pavadinimas)

(parašas)

DANA TOMKUVIENĖ
(vardas ir pavardė)

Perdavė _____
(pareigų pavadinimas)

(parašas)

Vyntas Vaitekvičius
(vardas ir pavardė)